

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/119/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614213527
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1614213527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobkyne: T. Q., N.. XX.XX.XXXX, A. B., zast.: Mgr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom Železničiarska 13, Bratislava, proti žalovanému: V. Y., N.. XX.XX.XXXX, A. W. V. Č.. XXX, zast.: JUDr. Patrikom Polákom, bytom Vranovská 61, Bratislava, o neplatnosť výpovede nájmu bytu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 11.05.2021 č. k. 6C/634/2014-111 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede nájmu bytu podľa § 711 ods. 6 Obč. zákonníka. Rozhodol tak podľa § 685 ods. 1, § 710 ods.1, § 711 ods. 1 písm. a), ods. 6 Obč. zákonníka s odôvodnením, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa je nájomcom bytu nachádzajúceho sa v rodinnom dome súp. č. XX M. B., tak ako to vyplýva z právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Malacky, vydaných v konaniach vedených pod sp. zn. 4C/216/2008 a 7C/415/2010. Taktiež nebolo sporné, že žalovaný doručil žalobkyňi výpoveď z nájmu bytu z dôvodu, že predmetný byt potrebuje pre svojho syna H. Y.. Mal za preukázané, že žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 711 ods. 6 Obč. zákonníka podala žalobu na vyslovenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, doručenej jej žalovaným a z výpovede z nájmu bytu s názvom „Výpoveď zmluvy o nájme bytu zo dňa 01.10.1964 a vyhlásenie o zabezpečení primeraného náhradného bytu“ zistil, že táto výpoveď je určitá a zrozumiteľná, je v nej uvedený konkrétny výpovedný dôvod podľa § 711 ods. 1 písm. a) Obč. zákonníka a je v nej uvedená skutočnosť, v prospech ktorej osoby prenajímateľ byt potrebuje. Žalovaný v konaní preukázal objektívnu potrebu bývania pre jeho syna H. Y., ktorý nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, býva v podnájme so svojou priateľkou a aktuálne čakal narodenie prvého potomka a ani v čase výpovede žiadnu nehnuteľnosť nevlastnil. Považoval tvrdenia H. Y. a žalovaného v tom, že syn by zároveň uvedenú nehnuteľnosť zrekonštruoval, v čom by mu žalovaný pomohol, za hodnoverné, keďže predmetný rodinný dom je v dezolátnom stave, čo mal preukázané aj z rozsudku č. k. 7C/415/2010-202. Považoval za logické, že syn žalovaného by sa takto mohol osamostatniť a zariadiť si vlastné bývanie bez potreby kupovať nehnuteľnosť. Ďalej uviedol, že z tvrdení žalobkyne vyplýva, že akceptuje predmetnú výpoveď a prijala by bytovú náhradu a to aj v V.. Z rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 7C/415/2010-202 vyplýva, že byt, v ktorom žalobkyňa býva, absolútne nespĺňa štandardy bytu, v byte sa žalobkyňa nemôže osprchovať ani prať bielizeň, byt nespĺňa kritériá pre byt III. kategórie a podmienky, v ktorých žalobkyňa býva nespĺňajú úroveň bývania v 21. storočí. Je zrejmé, že byt v rodinnom dome vyžaduje riadnu rekonštrukciu, ktorú by mohol vykonať syn žalovaného.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že žalovaný si žiadne trovy neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa, žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že odvolanie podáva v súlade s § 365 ods. 1 písm. b), g), a h) C.s.p.. Uviedla, že si je vedomá rozhodovacej praxe súdov, ktoré akceptujú právo vlastníka bytu slobodne sa rozhodnúť, či pre uspokojenie bytových potrieb seba alebo jeho blízkej rodiny potrebuje predmetný byt a možnosť spochybniť toto rozhodnutie je daná iba vo výnimočných prípadoch. Podľa jej názoru však v danom prípade ide o osobitný prípad, kedy výkon práva žalovaného ako vlastníka predmetného bytu je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Rozpor výkonu práva žalovaného namietala už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý sa však s týmito jej námietkami nezaoberal a nijako sa s nimi nevysporiadal, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti. S poukazom na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.01.2013 sp. zn. 4Co/61/2012 namietala, že snahy žalovaného o vypratanie žalobkyne z predmetného bytu boli súdmi označené ako rozporné s dobrými mravmi; Krajský súd jasne uviedol, že pokiaľ by aj neexistovala medzi stranami nájomná zmluva, vypratanie bytu by neprichádzalo do úvahy. Uviedla, že skutkový stav sa nezmenil, možnosť zaobstarať si iné bývanie naďalej nemá zo subjektívnych dôvodov (nízky príjem), ako aj z objektívnych dôvodov (nedostatok vhodných bytov), pričom vek žalobkyne je ešte vyšší. I keď predmetom konania nie je vypratanie, je potrebné za rozporné s dobrými mravmi považovať aj danie výpovede z nájmu bytu, keď prípadné následné vypratanie bytu by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Akceptovaním platnosti takejto výpovede by došlo k vyvolaniu právnej neistoty, kedy by neboli jasne definované práva a povinnosti žalobkyne ako užívateľky bytu a žalovaného ako vlastníka; nevedela by, aká je presná výška odplaty za užívanie bytu a s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 7C/415/2010 tvrdila, že žalovaný má o výške primeranej náhrady nereálne predstavy a teda hrozí opätovný súdny spor. Ďalej uviedla, že predmetná výpoveď je iba pokračovaním snahy žalovaného dostať ju z bytu akýmikoľvek prostriedkami. Konanie o vypratanie bytu inicioval ešte proti matke žalobkyne a napriek tomu tvrdil, že rodičov žalobkyne nechal v byte kludne dožiť; zavádzal súd, že k bytu neexistuje nájomná zmluva a zatajil súdu, že túto nájomnú zmluvu fyzicky videl, čo potvrdil svedok; účelovo uvádzal, že byt potrebuje pre svojho otca a v rámci nátlaku na žalobkyňu inicioval tiež konanie o zaplatenie odplaty za užívanie bytu a to mnohonásobne vyššej, než bola dohodnutá výška nájomného a než aká by mohla zodpovedať faktickému stavu nehnuteľnosti. Potom, ako so žalobou neuspel, svoju fiktívnu pohľadávku previedol na spoločnosť svojho syna, ktorý túto spoločnosť následne zlúčil s nemajetnou spoločnosťou určenou na pokutné ukončenie činnosti obchodných spoločností, čím sa vyhol povinnosti náhrady trov konania žalobkyne. Poukázala na to, že v byte žije od narodenia už vyše 60 rokov a žalovaný, okrem iniciovania šikanózných súdnych konaní, sa jej snaží sťažiť užívanie bytu aj vytváraním rôznych faktických prekážok (napr. znefunkčnenie trativodu, odpredaj záhrady, cez ktorú bol prístup ku vchodu do bytu). Pokiaľ by súd za bežných okolností dospel k záveru, že potreba bývania syna žalovaného v predmetnom byte bola daná a na jej preukázanie nie sú potrebné osobitné okolnosti, mal by zohľadniť doterajšie správanie žalovaného a jeho tvrdenie o potrebe zabezpečenia bývania pre syna by nemal akceptovať. Ak by aj tvrdená potreba naozaj existovala, jej odmietnutie súdom by nepredstavovalo nespravodlivé rozhodnutie s ohľadom na doterajšie konanie žalovaného, ktoré odporovalo dobrým mravom. Ďalej poukázala na to, že súd nezodôvodnil, aký význam má situácia syna žalovaného, keď súd prejednáva výpoveď z nájmu danú v roku 2014 a pokiaľ by súčasný stav mal mať význam, zdôraznila, že žalovaný v súčasnosti už nie je vlastníkom predmetného bytu, o čom priložila LV č. XXXX, a teda nemôže trvať potreba zabezpečiť prostredníctvom tohto bytu bývanie synovi. Namietala, že tvrdenie súdu, že v priebehu konania akceptovala predmetnú výpoveď a prijala by bytovú náhradu, nie je pravdivé, pretože nikdy spornú výpoveď neakceptovala, iba na pokusy súdu o zmierne vyriešenie veci uviedla, že by bola ochotná uvažovať o zmierlivom riešení veci a ukončení nájmu bytu, ak by jej žalovaný zabezpečil pre ňu finančne akceptovateľné obdobné primerané bývanie. K uvedenému však neprišlo a preto jej ochotu riešiť vec zmierlivo nemožno pri rozhodovaní súdu posudzovať na jej ťarchu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom odvolaní vymenovala takmer všetky odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 C.s.p., avšak v texte odvolania žiadny z týchto dôvodov podrobne nerozoberá a ani nepreukázala existenciu ani len jedného z týchto odvolacích dôvodov. Neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedla počas súdneho konania a neuviedla ani žiadne skutočnosti, ktoré

by preukazovali vady rozsudku. K tvrdeniam žalobkyne o rozpore výpovede z nájmu bytu s dobrými mravmi uviedol, že sama žalobkyňa nedodržiava dobré mravy, neuhrádza nájomné a ničí prenajatý byt. Žalobkyňa odkazuje na predchádzajúce súdne spory a vyjadrenia v nich, ktorých predmetom boli úplne iné žalobné návrhy a samotné odkazy nemajú význam pre rozhodnutie v tejto veci; ich účelom je len snaha žalobkyne o očiernenie osoby žalovaného. K tvrdeniu žalobkyne, že súd sa nezaoberal a nevysporiadal so všetkými tvrdeniami a námietkami, uviedol, že toto nezakladá vadu nepreskúmateľnosti rozsudku, pretože súd nemá povinnosť sa v rozsudku zaoberať a vysporiadať so všetkými tvrdeniami strán sporu, ale len s tými, ktoré považuje za podstatné pre správne rozhodnutie vo veci. Vadu rozsudku nezakladá ani skutočnosť, že žalovaný v súčasnosti už nie je vlastníkom predmetného bytu, pretože rozhodujúci je stav v roku 2014, kedy všetky dôvody výpovede trvali a existovali. Jeho syn potvrdil vo výpovedi, že v roku 2014 býval striedavo u svojej matky alebo v podnájme, že dlhodobo so žalovaným uvažovali o synovom bývaní v B. v byte obývanom žalobkyňou.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, v medziach dôkazných návrhov sporových strán, na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému určenia neplatnosti výpovede nájmu bytu, danej jej žalovaným listom zo dňa 22.09.2014. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ust. § 191 C.s.p. a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 710 ods. 1, § 711 ods. 1 písm. a) a § 711 ods. 6 Obč. zákonníka, ktoré aj správne vyložil a dospel k správnym záverom, že predmetná výpoveď, ktorou žalovaný vypovedal žalobkyňu nájmu bytu, je určitá a zrozumiteľná, je v nej uvedený konkrétny výpovedný dôvod podľa § 711 ods. 1 písm. a) Obč. zákonníka a je v nej uvedená skutočnosť, v prospech ktorej osoby prenajímateľ byt potrebuje, pričom žalovaný v konaní preukázal objektívnu potrebu bývania pre svojho syna. Správne súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobkyne prihliadol aj na to, že predmetný byt je v dezolátnom stave, vyžaduje rozsiahlu rekonštrukciu, byt nespĺňa kritériá pre byt III. kategórie, žalobkyňa sa v ňom nemôže sprchovať ani prať a že syn žalovaného má záujem nehnuteľnosť zrekonštruovať, čo by aj mohol vykonať s pomocou žalovaného. S uvedenými závermi a odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

6. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že dôvodne žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jej tvrdeniami, týkajúcimi sa rozporu predmetnej výpovede z nájmu bytu s dobrými mravmi. S týmito námietkami žalobkyne sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal a týmto nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces, avšak nejde o taký zásah, ktorý by vzhľadom na jeho povahu alebo intenzitu nebolo možné napraviť v odvolacom konaní.

7. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa už v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdila nie len neexistenciu výpovedného dôvodu uvedeného vo výpovedi, ale aj rozpor predmetnej výpovede s dobrými mravmi, pričom v žalobe v súvislosti s § 3 ods. 1 a § 39 Obč. zákonníka uviedla, že predmetný byt užíva od jej narodenia, keďže bývali v ňom aj jej rodičia, po ktorých prešiel nájmu bytu na ňu, celý život prežila v B. a k bytu si vytvorila silný citový vzťah, ktorý naďalej umocňujú pravidelné stretnutia so súrodencami a ich rodinami u nej doma. Taktiež uviedla, že vzhľadom na jej príjem si nemôže dovoliť platiť bežný byt, s moderným vybavením a sťahovanie by pre ňu znamenalo veľkú psychickú záťaž. V priebehu konania poukazovala aj na predchádzajúce konania vedené medzi sporovými stranami, žiadala pripojiť spis Okresného súdu Malacky sp. zn. 7C/415/2010, poukazovala na vyjadrenia žalovaného v týchto konaniach. Tvrdila, že žalovaný sa ju dlhodobo snaží vystrnadiť z jej domova a žiadala zohľadniť jeho doterajšie správanie sa, ktoré bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný namietal, že tieto tvrdenia žalobkyne sú účelové; nemôže sa dovolávať dobrých mravov, pretože sama koná v rozpore s dobrými mravmi, keď predmetnú nehnuteľnosť znehodnocuje a za jej užívanie niekoľko rokov neuhrádzala nájomné. Pri posudzovaní skutočností tvrdených žalobkyňou, ktorými odôvodňovala rozpor výpovede

z nájmu bytu s dobrými mravmi je potrebné vychádzať z toho, že žalobcom uplatnený výpovedný dôvod podľa § 711 ods. 1 písm. a) Obč. zákonníka vychádza z potreby bytu pre prenajímateľa ako jeho vlastníka, príp. jeho rodinných príslušníkov, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, a teda vychádza zo základných subjektívnych oprávnení vlastníka, ktorými realizuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktoré v zmysle § 123 Obč. zákonníka zahŕňajú okrem iného aj oprávnenie vlastníka svoju nehnuteľnosť užívať. V zmysle § 3 ods. 1 Obč. zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z Občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Aplikáciou tohto ustanovenia však nemožno neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem, ale musí ísť o celkom výnimočné okolnosti, ktoré svojou závažnosťou takýto mimoriadny zásah do výkonu subjektívnych práv a povinností účastníkov právneho vzťahu vyžadujú. Samotný citový vzťah žalobkyne k predmetnému bytu, v ktorom žije od narodenia dlhé roky a stretáva sa v ňom s celou rodinou, ako aj správanie sa žalovaného v predchádzajúcich súdnych konaniach vedených medzi účastníkmi, spočívajúce v ním uplatnených nárokoch proti žalobkyni a jeho vyjadreniach v týchto konaniach, na ktoré žalobkyňa poukazovala, nemožno považovať za natoľko výnimočné a závažné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali uprednostnenie záujmu žalobkyne naďalej žiť v predmetnom byte, pred výkonom práv žalovaného vyplývajúcich mu z vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. I keď žalobkyňa si vytvorila silný citový vzťah k bytu, v ktorom žila dlhé roky, v minulosti aj s rodičmi, zároveň však mala vedomosť o tom, že nie je vlastníčkou predmetného bytu. Výpoveď z nájmu bytu danú žalovaným žalobkyni nemožno považovať za odporujúcu dobrým mravom ani na základe odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.01.2013 sp. zn 4Co/61/2012, na ktorý poukazovala žalobkyňa, pretože z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd dospel k záveru o rozpore výkonu vlastníckeho práva žalovaného ako žalobcu vypratáním bytu žalobkyňou ako odporkyňou s dobrými mravmi aj v prípade, ak by nebolo jednoznačne preukázané, že na ňu prešiel nájom k tomuto bytu, s prihliadnutím aj na ďalšiu skutočnosť, a to, že nemala možnosť iného riešenia svojej bytovej situácie. Na rozdiel od uvedeného konania, predmetom tohto konania je určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu podľa § 711 ods. 1 písm. a) Obč. zákonníka a v prípade skončenia nájomného pomeru z tohto výpovedného dôvodu má navrhovateľka právo na primeraný náhradný byt.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne mal za preukázanú potrebu bývania syna žalovaného v predmetnom byte; táto skutočnosť bola preukázaná nielen výpoveďou žalovaného, ale aj výpoveďou jeho syna, ktorý na otázku súdu, kde býval do 2014 výslovne uviedol, že vtedy pendloval medzi jeho matkou a bývaním v podnájme na K. L. a taktiež bolo preukázané, že v tom čase nevladnil žiadnu nehnuteľnosť. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s aktuálnou životnou situáciou syna žalovaného, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, uviedla, že žalovaný v súčasnosti už nie je vlastníkom predmetného bytu a preto nemôže trvať potreba zabezpečiť bývanie v tomto byte synovi žalovaného, pričom predložila výpis z LV č. XXXX, podľa ktorého sú ako vlastníci predmetného bytu zapísané iné osoby s titulom nadobudnutia V-6548/2020:Kúpna zmluva, právoplatným 05.01.2021, ide o uplatnenie novoty v odvolacom konaní, prípustnosť ktorej v súlade s § 366 C.s.p. žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila a ani nepreukázala.

9. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý; z hľadiska ňou uplatnených odvolacích dôvodov; spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mal úspech v odvolacom konaní.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval

ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).